

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΛΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ Β'.

‘Ο Πορθητής τής Κωνσταντινουπόλεως και ή ώραία Ειρήνη. ‘Ο πατριωτικός ρόλος τής ‘Ελληνοπούλας Σουλτάνας. ‘Ο νέος ‘Ηρακλής στά πέδια τής ‘Ομφάλης του. ‘Όταν μουγγρίζουν οι Γενίτσαροι... Τό μυστικό του Μουσταφά. Μιά Σουλτανική τελετή και τὸ φοβερό τέλος τής. ‘Όπου και αὐτοί οι Γενίτσαροι ἀνατριχιάζουν ! Μιά Βυζαντινή ‘Αντιγόνη.

‘Ο Μωάμεθ ό Β' εἶνε ή μεγαλύτερη μορφή στην ιστορία τής ‘Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Με τὰ πολεμικά του κατορθώματα ἐπέσιχσε τις πράξεις όλων τών προδ αυτου Σουλτάνων. Μετά την άλωση τής Κωνσταντινουπόλεως, τὸ φρόνιμα του τόσο εἰχε ὑψωθεί, ὥστε παρά λίγο νὰ πιστέηριό ήταν προσωρισμένος ἀπο τὸν ‘Αλλάχ νὰ κατακτήση ὅλη τὴν Οικουμένη. Εἶχε ὅμως και πολλά ἐλαττώματα ό ‘Οθωμανός στρατηλάτης. ‘Ηταν ἀλήθεια, ἀγαλλήσιμος στά πάθη του, αἰμοβόρος. Δέν εἰχε οὔτε ἱερὸ οὔτε ὀσιο, κ' ήταν ἐτοιμος νὰ θυσιάση τὰ πάντα γιά νὰ ἰκανοποιήση τὴ φιλοδοξία του.

‘Ηρθε ὅμως και μέρα πού ό ἀγριος αὐτός Σουλτάνος, ό σκληρός γιά ὅλον τὸν κόσμο, σκαλωθήκη ἀπο τὴ κάλλη μιᾶς γυναίκα, μιᾶς Κωνσταντινουπολίτισσας πού ή παρθοσος μᾶς διέσωσε μόνο τὸ μικρό τής ὄνομα : Εἰρήνη. ‘Η δυστυχημένη αὐτὴ κοπέλλα, ἀφοῦ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη στή θέληση τοῦ τυράννου, ἀπεφάσισε νὰ ἐξμεταλλευθῆ τὸν ἔρωτά του, πρὸς ὄφελος τών ὁμογενών τής και νὰ καταπαύη, κατὰ τὸ δυνατόν τὰ βέσανά του.

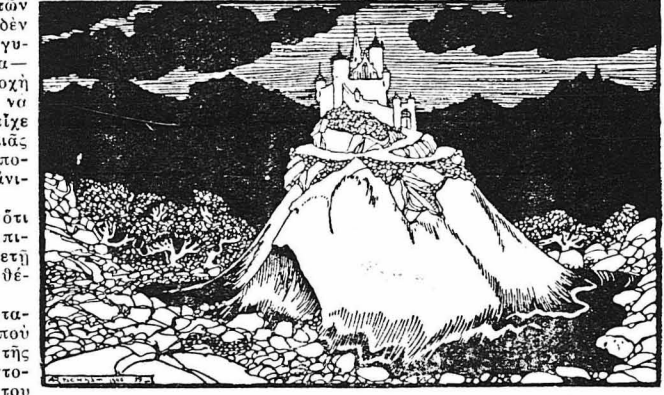
‘Η ὁμοφυία τής Εἰρήνης ήταν στ' ἀλήθεια ἀσύγκριτη, και οι ἱστορικοί τὴν ἐπαινομάζουν «δεύτερη ‘Ελένη». Εἶχε ὅχι μόνο σωματικά χαρίσματα, ἀλλὰ και ψυχικά, πολλά και μεγάλα, ὥστε ό σκληρός ἐκεῖνος Σουλτάνος, πού δέν μπορούσαν νὰ τοῦ μαλακώσουν τὴν καρδιά τὰ παρακάλλη ὀλοκληρῶ ἔθνους, ήταν πολλές φορὲς ἐτοιμος νὰ γονατίση σ' ἕνα χαμόγελο τής Εἰρήνης του. Καί ή Εἰρήνη ἐσώζε ἐστὶ ἀπο τὰ χέρια τών δειμιών ἀρκετούς ἀθώους χριστιανούς. Γενναῖόδωρος ό Μωάμεθ, τής ἐχάριζε πολῦτιμα δώρα, φερμένα ἀπο τὴ βιάνη τής ‘Ασίας ή τις ἀγορές τής Εὐρώπης. ‘Ητανε τὸ σπολιδι τοῦ χαρμιοῦ του ὅπως ἔλεγε.

‘Όσοι φορὲς νέες κατακτήσεις και νέες διαρπαγὲς τὸν ἠνάγκαζαν νὰ χωρισθῆ ἀπο τὴν ἀγαπιμένη του, δέν ἐβλεπε τὴν ὥρα ποτε νὰ ζαναγυρίση στην ἀγκαλιά τής.

‘Εν τούτοις, τὰ ἀγρία πλήθη τών πολεμιστῶν του, οι Γενίτσαροι, δέν ἐβλεπαν με καλό μάτι ὅτι μιᾶ γυναίκα—μιᾶ Γκιαούρισσα, μάλιστα—ἀπεροφθήσε ἐστὶ ὅλη τὴν προσοχή τοῦ Σουλτάνου. ‘Αρχισαν λοιπὸν νὰ παραπονοῦνται και νὰ λένε ὅτι εἶχε γίνει παιγνιδάκι στά γόνατα μιᾶς γυναίκα, και ὅτι ἀφνε τις ὑποθέσεις τοῦ Κράτους στά χέρια ἀνικάνων ἀξιωματικῶν.

Οἱ Γενίτσαροι λέγανε ἀκόμα ὅτι ό Σουλτάνος περιφρονεῖ τούς πιστούς του και προτιμᾶ νὰ εὐεγετῆ τούς Χριστιανούς γιατί ἐστὶ τὸ θέλει ή Εἰρήνη.

‘Αλλὰ και στην ψυχὴ τοῦ κατακτητοῦ τὰ τρυφερά αἰσθήματα, πού εἶχαν μπεί μέσα με τὸν ἔρωτα τής Εἰρήνης, βοισκόντουσαν σὲ παντοεινὴ διαμάχη με τὸν ἐγωιστικό του χαρακτήρα. ‘Εστὶ τὸν ἐβλεπε κανεῖς νὰ παίρνη ἀντιφαιτικές ἀποφάσεις ἀπο τὴν μιᾶ ὥρα στην ἄλλη. Πότε γιά χάρι τοῦ ἔρωτα παραμελοῦσε τὴ δόξα, και ποτε γιά νὰ σώγη τὴ στραταρχική του ὕπληνη ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῆ τρόπο ζωῆς. ‘Αλλ' ἐνῶ λησιμονοῦσε ὅλες τις προγενέστερες τὸ ἀποφάσεις, και ήταν ἐτοιμος ν' ἀκολουθήση τὴν ὁμη τής φιλοδοξίας του, ἔξαφνα ή ἐμφάνιση τής Εἰρήνης ἀναποδογύριζε ὅλα τὰ σχέδια του.

Μιά μέρα, τοῦ ἔτους 1456, πού ό Μωάμεθ ό Β' βοισκότανε σὲ μιᾶ τέτοια ψυχολογική κατάσταση, μαθαίνει ἀπο ἕνα ἀνάτερο ἀξιωματικό τής Αἰλής του, ὅτι σοβαρή συνωμοσία σχεδιάζεται κρυφά ἐναντίον του και ὅτι μέγα μέρος τοῦ στρατοῦ πρόκειται νὰ ἐπαναστατήση με ἄγριες διαθέσεις.

‘Ο Μωάμεθ, ὁν νὰ ζῦληνησε ἀπο ἕνα γλυκὸ ὄνειρο, ἐκατάλαβε τὴν πραγματικότητα. ‘Ανεγνώρισε πόσο δίκαια ήταν τὰ παράπονα τών Γενιτσαρῶν και τών ἀξιωματικῶν του, ντραπήκε γιατί τὸν κατηγορήσαν ὡς νοθηδὸ και φιλήδονο, και ἀπεφάσισε νὰ δώση στην κατάστασι μιᾶ ἀποτελεσματικὴ λύσι.

Διέταξε λοιπὸν τούς ἀξιωματικούς τών Γενιτσαρῶν νὰ ὀδηγήσουν τὴν ἄλλη μέρα, καθένας τούς στρατιώτες του, μπροστά στην πόλη τών ἀνακτόρων και νὰ τοὺς παρατάξουν κατὰ φάλαγγα.

‘Επειτα, χωρίς νὰ δώση καμιὰ ἐξήγησι τής ἐκτακτης αὐτῆς τελετῆς, ἔπληξε γρήγορα σὸ δωματιό τής Εἰρήνης και τὴν ἐφίλησε με ἀσυνήθιστη τρυφερότητα. ‘Εδείκνησε μαζί τής και πέρασε κοντά τής ὥρες ὀλοκληρες ὁν περιπαθῆς ἔραστῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα, μετὰ τὸ γεῦμα, τὴν παρεκάλεσε νὰ χτενισθῆ και νὰ σπολιθῆ ὅσο μπορούσε καλλίτερο, και βάλη ὅλη τής τὴν τέχνη γιά νὰ δεῖξη λαμπρότερη τὴν ὁμορφία τής.

— Γιατί ὀλ' αὐτὰ, κυρίε μου ; ρώτησε με γλυκὸ χαμόγελο ή

Εἰρήνη.

— Γιατί θὰ σὲ πάρω μαζί μου, σὲ μιᾶ μεγάλη τελετῆ πού ἐτοίμασα γιά σένα, Σουλτάνα μου ! ἀπήντησε ό Μωάμεθ.

***

‘Η μεγάλη πλατεία τών ‘Ανακτόρων ήταν γεμάτη ἀπο παραταγμένους στρατιώτες και ἀξιωματικούς πού περιέμεναν τις διαταγὲς τοῦ Σουλτάνου.

Σὲ λίγο ἀλαλχημός ἐτριχίμισε τὸν ἀέρα. Τύμπανα, σάλπιγγες, ζητωμαγίες.

— Πατισσημῆς τὸσο γιασά ! (‘Ο Θεός νὰ πολυχρονίξῆ τὸ Σουλτάνο !)

Και ό Μωάμεθ κρατώντας ἀπο τὸ χέρι τὴν Εἰρήνη, πήγε και στάθηκε σὸ ψηλότερο σκαλοπάτι τής ἀνακτορικῆς σκάλας, ἀκολουθοῦμενος ἀπο τούς πασάδες του.

‘Η ὄραία ‘Ελληνοπούλα σπάνιες φορὲς παρουσιαζότανε στά μάτια τών ξένων. ‘Απο τὴν ἀγάπη πού τῆς εἶχε ό Μωάμεθ, δέν τὴν εἶχε ἀναγκάσει νὰ τουρκέψει. ‘Εστὶ δέν ήταν ὑποχρεωμένη νὰ φορη ἐφετῆ, και τὸ τριανταφυλλένιο πρόσωπό τής ξεσκέπαστο ἔλαμπε ὁν φεγγαρί.

‘Όταν λοιπὸν τὸ ἀγριο ἐκεῖνο πλήθος τών πολεμιστῶν τὴν εἶδε, ἐσυχνήθη, ἐγονεύθη ἀπο τὸ ἔξοδο κάλλος τής και τένωσε τὰ μάτια νὰ ἰδῆ καλλίτερα. ‘Ενα μουρουρητὸ θαυμασιοῦ πέρασε ἀπο τὴ μιᾶ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τής παρατάξεως. ‘Ο Μωάμεθ ἐκατάλαβε ἄμεσως τὴν ἐντύπωσι. Μέσα στή σιωπή, ή φωνή του ὑψώθηκε ρωτώντας τούς πασάδες :

— Εἶδαν ποτε τὰ μάτια σας ὄραιότερο πλάσμα ἀπο τοῦτο ;

— Ποτε ! Ποτε ! ἀπάντησαν με ἕνα στόμα, ἐνῶ οι Γενίτσαροι ἀλάλαξαν και χειροκροτοῦσαν.

Οἱ ἀξιωματικοί ἐξιφούληξαν, ἀνανέωσαν τὸν ὄρηο τους σὸ Μωάμεθ και ἀνεκίρηναν τὴν Εἰρήνη «στολιδὶ τής Αὐτοκρατορίας».

‘Ο γεροντώμενος τών πασάδων, ἀποτεινόμενος σὸ Σουλτάνο, ἐφώνησε :

— Σὲ ἐξορίζω, Μεγαλειότατε, ν' ἀγαπᾶς σὲ ὅλη σου τὴ ζωὴ τὴ γυναίκα αὐτὴ πού σου χάρισε ό ‘Αλλάχ ! Αὐτὴ θὰ σοῦ δώση ἀπογόνους ὄραιους και δυνατούς, πού θὰ συνεχίσουν τὴ δόξα τών προγόνων σου και τὴ δικὴ σου !

— Σ' αὐτὴ ὅμως τὴ δόξα, εἶπε ό κατακτητῆς με φωνή μαρινῶδη, ἀφιέρωσα ἐγὼ ὀλοκληρὴ τὴ ζωὴ μου. Εἶνε τὸ μόνο μου ὄνειρο και γι' αὐτὴ μόνο ἐργάζομαι ! ‘Επειδὴ ὅμως ἄκουσα ὅτι κατακρίνετε τὸν ἔρωτά μου, μάθετε σημερα ὅτι ό Σουλτάνος σας ἐξουσιάζει ὅχι μόνο τὴν οἰκουμένη, ἀλλὰ και τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του !

Εἶπε, και τὸ πρόσωπό του ἐπυρῶθη, τὰ μάτια του ἀστραψαν, και, ὁν ἀπο ἱερὴ μανία, ἀρπᾶξε τὴν Εἰρήνη ἀπο τὰ μαλλιά. ‘Ενῶ ή δυστυχημένη ‘Ελληνοπούλα στεκατὰν ἐκστατικὴ περιμένοντας τὸ τέλος τής ἀπροσὀκτητης αὐτῆς σκηνῆς, ό Σουλτάνος τράβηξε τὸ σπαθὶ και πρὶν οι παριστάμενοι ἐνηνοήσουν τί ἐσκόπευε νὰ κινή, ἔκοψε μι' ἐνα χτύπημα τὸ ὄρωτο ἐκεῖνο νεανικό κεφάλι !

‘Επειτα μπῆκε με ὀρητὴ σὸ Σερᾶγι, ἀφήνοντας στά κατάπληκτα βλέμματα τών Γενιτσαρῶν τὸ ἄνυχο κορμὶ τής Σουλτάνας, τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο κορμὶ πού πρὸ μιᾶς στιγμῆς τούς εἶχε τόσο μαγέψει.

***

‘Απο τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ό Μωάμεθ ό Β' γίνηκε ό σκληρότερος ἀνθρωπος τοῦ κόσμου.

Γιά νὰ ξεχάση τὴν Εἰρήνη ἄρχισε καινούργιες κατακτήσεις.

Μιά ἐκστρατεία τὸν ἐναντίον τών Παλαιολόγων τής Πελοποννήσου κατέλυσε τὸ Βυζαντιακό αὐτὸ δεσποτάτο. Μιά ἄλλη ἐναντίον τοῦ αυτοκράτορος τής Τραπεζοῦντος Δαβὶδ ὑπεδοῦλωσε και τὸ τελευταῖο τοῦτο χριστιανικό κράτος τής ‘Ανατολῆς. ‘Οχτακόσια παιδιά και περισσότερα ἀπο χίλια κορίτσια τῶν πλουσιωτέρων ‘Ελληνικῶν οἰκογενειῶν διαμοιράζονται στά χαρέμια τών πασάδων. ‘Ο Μωάμεθ κρατεῖ για τὸ δικό του τὴ χῆρα ‘Αλεξίου τὸ Κομνηνοῦ, θεία τοῦ τελευταίου Αυτοκράτορος τής Τραπεζοῦντος, «τὴν ὀραιότερη γυναίκα τής ἐποχῆς τής» και μερικὰ ἀκόμη κορίτσια τής αυτοκρατορικῆς οἰκογενείας. ‘Αλλὰ καμιὰ ἀπο τῆς σκαλωμένους αὐτῆς ‘Ελληνίδες δέν συμπαθεῖ. ‘Απεναντίας τούς τὸ λέει κατόμουρα ὅτι «μιὰ ήτανε γυναίκα, ή Εἰρήνη» και ἀναστενάζει στή θυμῆσῆ τής.

Με τὸν καιρό, ό Μωάμεθ γίνεται ἀγριώτερος. Καί μιᾶ μέρα

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΙ' Ο ΥΠΆΛΛΗΛΟΣ

'Ο πρωθυπουργός της 'Ιταλίας Δελπρέττης όταν κοιμόταν ροχάλιζε πολύ δυνατά. Κάποτε πού είχε πάει στο Καζάλε, ενοίκιασε κατά την συνήθειά του, ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο β' τάξεως.

Στό διπλανό δωμάτιο έτυχε να μένη ένας δημόσιος υπάλληλος παυμένος από τη θέση του. Όταν ήρθε ή νύχτα, ό φτωχός υπάλληλος πού να κλείση μάτι άπ' τό τρομερό ροχαλητό του γείτονά του! Στό τέλος έχασε την ύπομονή του, σηκώθηκε, κι' άρχισε να χτυπά τον τοίχο πού χωρίζει τά δύο δωμάτια με τά παπούτσια του, βλασφημώντας συγχρόνως.

'Ο ύπουργός εξύπνησε φυσικά άπ' τον κρότο, και έννόησε άμέσως τί έτρεχε. Για να μήν ταράξη λοιπόν τον ύπνον του γείτονά του άπεφάσισε να ξαγρυπνήση όλη τη νύχτα. Άναψε τό κερί του, έπηρε ένα βιβλίο πού βρισκόταν πεταμένο στό τραπέζάκι του δωματίου του και άρχισε τό διάβαμα. Δέν άρκείσθηκεν όμως μόνο σ' αυτό. Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί έστειλε τον υπάλληλο του ξενοδοχείου να ζητήσει συγγνώμη άπ' τον κύριο πού ένόχλησε τη νύχτα.

— Μά επί τέλους, ποιό είν' αυτό τό ζώο; ρώτησε ό πρώην υπάλληλος.

— Αυτό τό ζώο είνε ό κύριος Δελπρέττης, άπήντησεν ό ύπηρέτης.

Κόκκαλο ό υπάλληλος! Χωρίς να χίση καιώό έτρεξε να ζητήσει συγγνώμη άπ' τον πρωθυπουργό.

— Δέν έχεις να φοβήθης τίποτε, άπήντησεν αυτός. Μαθαίνω μάλιστα τό ζητείς θέσπ,θά την πάρης. Σου είμαι μάλιστα ύποχρωμένος. Χθές μ' έκανες να διαβάσω ένα βιβλίο, πού, ντρέπομαι να τό πώ, μόνο άκουστά τό είχα: Την «Κυρία με τάς Καμελιές»...

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Ημ. Μαστροδημήτρη, Μαντουδι Εύβοίας. 'Η εξάμηνος συνδρομή είνε 65 δρχ. 'Ελισάβετ Ζανουάκη, Ρεθύμνον και Ημ. Γεωργαντάη Φάσσαλα. Ζητηθέντα φύλλα εστάλησαν. Κ. Βίανη, Άγρινίου. 'Επαύσαμεν διορίζοντας άνταποκριτάς του «Μπουκέτου» και δεχόμενοι άνταποκρίσεις των κατόπιν των γνωστών εκτρόπων. Ημ. Γκαγκάη, Τσιότιον Τρικιάλων. Σας εταχυδρομήσαμεν εν άδειον ημερολόγιον, καθότι μόνον τοιαύτα έχομεν. Ν. Κωσταρίδη, Ένταύθα. 'Η δημοσίευσος του εν λόγω μυθιστορήματός θ' άρχιση προσεχώς. Τά έπτά πρώτα φύλλα του «Μπουκέτου» δυστυχώς εξηντήθησαν. 'Ελ. Βονινογιάννη, Σπάρτην. 'Η βιβλιοδέτης εκάστου τόμου του περιοδικού σας στοιχίζει 70 δρχ. Τά ταχυδρομικά έννοείται εις βάρος του παραγγέλλοντος. Ζαφ. Κλούβαν, Χιον. 'Εκτός των βιβλίων της «Βιβλιοθήκης» μας δέν έχομεν άλλα. Νικ. Μανιάνη, Περούτα. Συνδρομή σας έλήφθη, ένεγράφητε. Χρ. Καραγάλιος, Άμφισσαν. Τό Χριστουγεννιάτικο φύλλο του «Μπουκέτου» ύπάρχει στα γραφεία μας και πωλείται άντι 3 δραχμών. Στ. Ιακωβώγιαν, Άλλα βιβλία εκτός των δύο άναφερομένων δέν παραφοροΐμεν εις τους λύτας του διαγωνισμού. Φιφήη Παπαθεοδοσοπούλου, Μοδούρον. Έπιταγή σας έλήφθη προσεχώς λαμβάνετε ημερολόγιον. Χαρ. Ιατρούδη, Δελβινάκι. 'Ελήφθη και ή δευτέρα εξ 125 δρχ. έπιταγή σας και περιέμενομεν σχετικήν έπιστολήν σας περι του πώς να διαθέσωμεν τό δλον έμβασμά σας.

διατάζει και σφάζουν τον αυτοκράτορα Δαβίδ—που τον κρατούσε αιχμάλωτο—και όλη την οικογένειά του και μόνο σε ένα μέλος εγάρισε τη ζωή στην Αυτοκράτειρα 'Ελένη. Γι' αυτήν ό ιστορικός Χάμπερ άναφέρει τό ακόλουθο τραγικό έπισόδιο :

«Μιά μόνο γυναίκα του Βασιλικού Οίκου της Τραπεζούντας, ή Αυτοκράτειρα 'Ελένη, από τη γενιά των Κατακουζηνών, γλύτωσε εκεινη την ήμερα, αλλά για να πεθάνη πολύ σύντομα καρτερικώς και ένδοξως. Γιατί, περιφρονώντας την προσταγή του τυράννου, (να μήν τολιμήση κανείς να πλησιάση τους νεκρούς πού ήθελε να μείνουν άταφοι για να γείνουν τροφή των σκύλων και των κοράκων) ή δυστυχισμένη μάνα, ντυμένη τρίχιον ρούχο, κρατώντας άξίνη στο χέρι, έπληγε στον τόπο της θανατώσεως των παιδιών της του άνδρός της και των άλλων συγγενών της, κλαίγοντας και τραβώντας τά μαλλιά της. Έκει, έμεινε όλη την ήμερα, διαχώνοντας τά σκυλιά και τά σαρκοφάγα όρνια. Τη νύχτα έθαψε και τά δέκα πτώματα. Τό πρωί την εύρήκανε πεθαμένη άνάμεσα στους τάφους των άγαθών της».

Και ό μέγας ιστορικός γράφει τό θλιβερό επίλογο : «Έτσι ό 'Ελληνικός Αυτοκρατορικός Οίκος Ευρώπης και 'Ασίας εξελοθρεύθηκε από τον τρομερό αυτό κατακτητή δύο ηπειρών και δύο θαλασσών».

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Τό μονοπάτι τ' άγνωστο
Πού μόλις μās χωράει,
Μās πήρε : Τάχα στο γυαλό,
Στόν κίμπο θα μās πάη ;
"Όπου κι' αν θέλη—μή φοβιάς!—
"Ας πάση την ψυχή μας,
'Αφού τό φώς τοϋ φεγγαριού
Κι' ή αγάπη είνε μαζί μας.

'Αφού για μās ανάλαφρα
Ξεκίνησε τ' άγέρι,
'Αόματα άπ' τ' άντιζονά
Λαγκάδια να μās φέρη.
Κι' άφού τό σάχημα όλόχαρο
Κι' ήδονικά σκρυμμένα
Κουρνούλουτε γύρω μας
Κι' έκείτα έρωτερένα.

Λάμπρος Πορφύρας

ΕΙΣ ΞΕΝΗΝ

Με την σπιθόβολη ματιά
πετάς εις κόρη στήθια.
'Όραία είσ' αλήθεια,
πλήρ των ματιών σου ή φοιτία
έμει δέν με θεομαίνει.
'Αχ, άφες με ξανθομαλλού,
και ή καρδιά μου είν' άλλού,
άλλού είνε δοσμένη.

'Η κόρη όπον αγαπό
έβγηκε άπ' τη φωλιά μου,
κι' αν γή δέν πās χωρίζη,
έλληγιά θά της τό πώ
και όχι εις γλώσσαν ξένη.
'Αχ, άφες με, ξανθομαλλού,
και ή καρδιά μου είν' άλλού,
άλλού είν' δοσμένη.

Δημ. Βικέλας

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

— "Έχετε γιά, ψηλά βουνά και χρυσάλλεντες βούσσις, χαράματα με τας δροσιάς, νύκτες με τό φεγγάρι, και σεΐς, μαύνα κλεφτόπουλα, πού την Τονοκιά έτρομάετ' !
'Αρρώστια δέν μ' επλάκωσε και πηγαίνω να πεθάνω' κι' αν πάση βόλι τό κομμά, πάλ' ή ψυχή άπομένη' μαύρο πουλάει θά γενό, μαύρο χελιδονάκι, νάλλ' ό τό γλυκοχάραμα να ίδω πού πολεμάτε, και σά οκολόση ό πόλεμος, κι' έβγη τάγο φεγγάρι, πάλι θε νάδω να σταθώ' είνε κευκαρισάκι, τά λόγα τά κλεφτόπουλα πού βρω στή γή να γλάγω' μέσα στής νύκτας την έμοιά στον ύπνο πού κοιμώμται, ν' άκούσουν ή μαγιάδες τους να τά μοιρολογίσουν"
— Για ίδες ή θύρα του Πασαά, και πάγε τό τρανοΐδι,—
"Έχετε γιά ψηλά βουνά, τοχούμενα ποιμάμια' αδελγία, να με θάνατε σε μια ψηλή σαρολίνα, ν' άκούω τ' άηδονά πώωχοντα και φέρονται τον 'Απολίη' κι' όταν άπ' την 'Αγιά Σοφιά, τό μέγα μοσαΐτη, έβγουν τά μοσολίβανα με τό Χριστό' Άγιότη, λευκό πουλάει θά γενό στήη Πόλι να πετάσω.

'Ιούλιος Τυπάλδος

